

Каишевъ зяпналъ и смаянъ, гледаше нѣмешката на тая борба. безъ да разбира нѣщо, съ замръзналото на устата: „слушате, господинъ Кардашевъ?“

А причината на борбата бѣше съвсѣмъ проста: Кардашевъ се застѣпаше за своето си куче, което го бѣ подирило отъ дома, безъ да забѣлѣжи той, и бѣ загашено отъ кучеловцитѣ, тъкмо когато Каишевъ му разказваше въ коя черква се вѣнчалъ Иванъ Калжчѣтъ съ роднината си.

Кардашевъ, твърдѣ развълнуванъ и засраменъ даже отъ непристойното си увлѣчение, въсползува се отъ прѣградата, която турихъ между него и Каишева редъ пайтони, и крадишкомъ се шопна въ „Червений ракъ“ прѣзъ бочната му врата, съ кучето си заедно.

VI

Една приятна вѣстъ въ „Червений Ракъ“.

Той сѣдна на една маса и като се увѣри прѣзъ прозорцитѣ, че Каишевъ изгуби диритѣ му, успокои се и фана да разглежда какво имаше около него.

— Слава Богу, — думаше си той, — тоя смѣшенъ случай съ Цербера — така наричаше кучето си, което се бѣ слушило подъ стола, още растреперано отъ халката, що го бѣ давила, — избави ме отъ ногтетѣ на Каишева. Какъвъ дяволъ ми трѣбваше менъ да знамъ неговитѣ переторжки и гешефтарства, въ коя черква се вѣнчалъ нѣкой си Калжчѣ, вагабонтинъ, съ роднината си, и какво тѣло имала неговата умрѣла жена... Много ми влазятъ въ работа сичкитѣ тия помии! Па да можехъ да извлѣчъ нѣщо за цѣльта си. — Но каква нова идея може да се роди отъ бесѣдата съ единъ Каишевъ? Този човѣкъ е цѣлъ излѣнъ отъ нищожество! Той на вѣрно ще ме подири у дома, за да ми доискаже за Дойна... Азъ немогъ да му затворж вратата си, по-добрѣ е да се не връщамъ за обѣдъ.